

rede nej, og 17 Banker med 41 Stemmer svarede: Stemmer ikke. Efter denne Afstemning opgav man Sagen. Nu er det ejendommeligt, at nogle af de Bankdirektører, der den Gang paa Generalforsamlingen var blandt de ivrigste mod Opretelsen af denne Krisefond, senere har sejlet deres Banker i Sænk. Direktør Hass, Kalundborg, var saaledes en af dem, der bekæmbede Forslaget ivrigst, og alle ved jo, paa hvilken Maade han har ledet Kalundborg Bank.

Det havde være overmaade nyttigt, om der havde været en Krisefond paa 15—16 Millioner, som der nu, efter hvad der foreligger oplyst for mig, vilde have været efter det Forslag, der den Gang forelaa. Da havde Kalundborg-Bankens Sparere ikke været nødt til at gaa til Staten for at bede den om Hjælp. Man vil se, at et betydeligt Antal Banker gav Forslaget om en Krisefond deres Tilslutning, og jeg tror, det er muligt endnu at skaffe et sligt Forslag en saadan Tilslutning fra alle Sider, ogsaa fra Bankernes, at det kan danne Grundlaget ikke blot for Fremtiden, men ogsaa for at yde de Banker og Sparekasser, der her er Tale om, Hjælp, saa at det ikke bliver Staten, der skal klare alle Vanskeligheder. Bankerne er i Virkeligheden indbyrdes stillet saaledes, at de er særlig interesserede i, at Bankvirksomheden foregaar paa en saadan Maade, at Sparerne ikke lider Tab. Det er klart, at hyppige Banksammenbrud fører til Ængstelse hos Sparerne, der da ikke gaar til Bankerne med deres Penge, men til andre Pengeinstitutter som Sparekasserne, eller sætter Pengene i Obligationer. Vort Bankvæsen er en Gang indrettet saaledes, at det overhovedet ikke kan drives, med mindre Sparerne sætter deres Penge i Bankerne. Jeg tror, det vil være muligt at faa dannet en Krisefond, og jeg vil meget anbefale til det kommende Udvalg at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Man har sagt, at en saadan Krisefond vil virke slappende overfor visse Bankers Ledelse, men akkurat det samme kan man jo sige, naar Forholdet bliver det, at man ved, at naar der lides Tab i Bankerne, betaler Staten det. Jeg mener afgjort, at vedtages det foreliggende Lovforslag, undgaar man ikke i Fremtiden, selv om det kun er en enkelt Banks Sparere, der kommer i Forlegenhed, at yde dem Hjælp fra Statens Side.

Venstres Ordfører (Aksel Jensen) har stillet i Udsigt, at han vil foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg. Og det kan jeg billige. Mit Parti vil i Udvalget

tage sagligt paa Lovforslaget, men jeg har ikke kunnet undlade allerede her ved første Behandling at udtale ikke blot mine egne, men ogsaa mit Partis store Betænklichkeiten ved at gaa med til et Lovforslag som dette. Vi finder, at det sagligt er slet begrundet, og at det er formet paa en saadan Maade, at det kan faa farlige Konsekvenser for Staten. Vi tror, det er muligt ad anden Vej at komme Sparerne til Hjælp, og vi er villige til at arbejde paa, om man ikke paa en eller anden Maade kunde forme Lovforslaget saaledes, at Sparerne ikke er gaaet helt forgæves.

Jeg beklager, at Lovforslaget er fremkommet saaledes, som sket er, i en saa bestemt Form og paa en saadan Maade, som Tilfældet er. Thi derved er der vakt saadanne Forhaabninger hos Sparerne, at man i sin videre Behandling af Lovforslaget vil være ret vanskeligt stillet. Men paa den anden Side maa den højtærede Minister paa Forhaand have været vidende om, at hans Løfte til Sparerne ikke kunde være forpligtende overfor Rigsdagen, og det saa meget mindre, som der, efter hvad jeg har oplyst, i Virkeligheden ikke gives noget Fortilfælde, der retfærdiggør dette Lovforslag. Der gives vel Tilfælde i Fortiden, hvor Staten traadte hjælpende til, men ingen Sinde, saa vidt mig bekendt, paa en saadan Maade, som Tilfældet er her. Derfor undrer det mig i allerhøjeste Grad, at den højtærede Handelsminister har dristet sig til, uden at have sikret sig Partiernes Tilslutning, at gaa til at forelægge dette Lovforslag og derved overfor Offentligheden demonstrere Regeringens Stilling og faktisk derved ogsaa gøre et Forsøg paa at binde Rigsdagen til en bestemt Ordning. Jeg beklager dette, og skulde der komme Tilfælde af lignende Beskaffenhed som det her foreliggende, vil jeg meget anbefale Regeringen, at den ikke fortsat anvender den Fremgangsmaade, men at den forelægger Lovforslagene paa en saadan Maade, at Rigsdagen ikke paa Forhaand maa føle sig halvvejs bunden. Det er meget ubehageligt. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Forhandling i det Udvalg, som Venstres Ordfører har bebudet vil blive nedsat.

Christmas Møller: Da Handelsministeren den 23. Februar forelagde det Lovforslag, som her er til Behandling, udtalte han et Par Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere. Handelsministeren udtalte: „Jeg har det Haab, at de Tab, der er lidt, nu er afdækket, og